

приключеніята на пжтуваніето си като ся захласна пакъ въ работж; но той бѣше толкозъ нажаленъ и толкозъ развлеченъ, щото всичкійтъ свѣтъ забѣлѣжи това. Той не говоряше на Марійкж, нито ѱ даже виждаше вече; при всичко тсва, ако нѣкой го пыташе на коіж ливадж, на коіж пашж ся намѣрваше тя и отъ кой пжтъ бѣше минала, въ всякой часъ и въ всякж минутж той можѣше да каже това, ако бы само поиска да отговори. Той не бѣ дързналъ да поиска отъ домашнитѣ си да ѱ прибератъ въ чифликътъ презъ зимжтж, при всичко това, той знаеше чи тя имаше да тегли отъ бѣдность и отъ сиромашіѱ. Но тя не тегли нищо, и баба Гиллета не можѣ никога да разбере какъ не ѱ ся свършваха дървата и какъ дръвникътъ ѱ ся намѣрваше пѣленъ сутренътж, когато вечерь тя го оставаше все празенъ. Сжщото ставаше съ житото и съ барабойтъ (пататы). Нѣкой си минуваше презъ прозорчето на плѣвникътъ и испразнюваше единъ чуваль на голытъ дѣскы безъ да събуди нѣкого и безъ да остави други бѣлѣзы отъ влизаніето си. Баба Гиллета бѣше сжщевременно и беспокойна и радостна отъ това и тя задѣлжи дѣщеріѱ си да не каже никому нищо за това, по причинж чи, ако бы хората ся научваха за чудото което ставаше у дома ѱ, тѣ быха ѱ зели за *магіосницж*. Ней ѱ минуваше